

han kledde seg.
han fortalte historier om seg selv.
så vandret vi over hele jorden.
jeg husker stemmens hans.

han sa:

-jeg har kjent en dyp bekk.
en stein, en stein, en stein.
og graset vokser på den.

jeg lette usynlig under jorden.

-hva mer?

-er du blitt krenket noen gang?

-jeg har bare dårlig jord.

jeg prøvde å puste.
som en gammel stein.

-er det slutt?

-ikke enda.

-du og jeg, vi lever.

han trykte meg i hånden.

og jeg gikk ut i det ukjente.